

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 17. kolovoza 2005.

Patnja i otajstvo plodnosti i ivota

Kateheza br. 60 –

Uvodno čitanje: Psalam 126 (125), "Pjesma povratnika" (večernja srijede III. tjedna) Kad Jahve vraćaše sunjeve sionske, bilo nam je ko da snivamo / Usta nam bjehu puna smijeha, a jezik klicanja. Među poganima tad se govorilo: "Velika im djela Jahve učini!" / Velika nam djela učini Jahve: opet smo radosni! / Vrati, o Jahve, sunjeve naše ko potoke negepske! / Oni koji siju u suzama, anju u pjesmi / Išli su plačuci noseći sjeme sjetveno: vraćat će se s pjesmom, noseći snoplje svoje.

1. Slušajući riječi Psalma 126 (125) stječe se dojam da nam pred očima protječe događaj opjevan u drugome dijelu Izajijine knjige: "novi izlazak". Riječ je o povratku Izraela iz babilonskoga progonstva u zemlju otaca, nakon edikta perzijskoga kralja Kira 538. godine prije Krista. Tada se ponovilo radosno iskustvo prvoga izlaska, kada je idovski narod bio oslobođen iz egipatskoga ropstva.

Taj Psalam posebno značenje zadobiva kada ga se pjevalo u danima u kojima se Izrael osjećao ugroenim i zastrašenim, jer je ponovno bio podvrgnut kušnji. Psalam zapravo obuhvaća molitvu za povratak tadašnjih sunjeva (usp. redak 4). Tako je Psalam postao molitva naroda Bojega na njegovu povijesnom putu, prepunome opasnosti i kušnja, ali uvijek otvorenom za pouzdanje u Boga Spasitelja i Osloboditelja, oslonac slabih i ugnjetenih.

2. Psalam uvodi u ozračje oduševljenja: smije se, slavi zbog postignute slobode, na ustima

cvjetaju pjesme radosti (usp. redci 1-2).

Reakcija na ponovno darovanu slobodu je dvostruka. S jedne strane, poganski narodi prepoznaju veličinu Boga Izraelova: "Velika im djela Jahve učini!" (r. 2). Spasenje izabranoga naroda postaje sjajni dokaz djelotvornog i snanoga postojanja Boga, koji je prisutan i koji djeluje u povijesti. S druge strane, narod Boji ispovijeda svoju vjeru u Gospodina koji spašava: "Velika nam djela učini Jahve" (r. 3).

3. Misao potom bježi u prošlost, što se ponovno proivljava drhtajem straha i gorčine. Pozornost bismo htjeli zaustaviti na poljodjelskoj slici Psalmista: "Oni koji siju u suzama, anju u pjesmi" (r. 5). Pod teretom rada lice se ponekad oblije suzama: teško se sije, a sjetva će moda biti beskorisna i neuspješna. No, kada dođe obilna i radosna etva, otkriva se da je ta patnja bila plodna.

U tom psalamskom retku saeta je velika pouka o otajstvu plodnosti i ivota koje moe sadravati patnja. Upravo onako kako je rekao Isus na samome pragu svoje muke i smrti: "Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod" (Iv 12,24).

4. Obzorje Psalma tako se otvara radosnoj etvi, simbolu radosti što je stvara sloboda, mir i napredak koji su plod boanskoga blagoslova. Stoga je ta molitva pjesma nade kojoj se moe uteći kada se nalazimo u vremenu kušnje, straha, izvanjske prijetnje i unutarne potištenosti. Ali, moe postati i općenitijim pozivom da se ive vlastiti dani i ostvaruju svoji izbori u ozračju vjernosti.

Ustrajnost u dobru, premda i bila neshvaćena i osporavana, na kraju uvijek dolazi do luke svjetla, plodnosti, mira. To je ono na što je Galaćane podsjećao sveti Pavao: "Tko sije sije u duh, iz duha će eti ivot vječni. Neka vam ne dozlogrdi činiti dobro; ako ne sustanemo, u svoje ćemo vrijeme eti!" (Gal 6,8-9).

5. Zaključimo s jedim razmišljanjem svetoga Bede Časnoga (672./73. - 735.) o Psalmu 126 (125) kao komentaru riječi kojima Isus svojim učenicima nagoviješta alost koja ih je očekivala i ujedno radost koja će proisteći iz njihove tuge (usp. Iv 16,20).

Beda podsjeća da su "plakali i tuili se oni koji su ljubili Krista kada su vidjeli da su ga neprijatelji uhitili, svezali, odveli na suđenje, osudili, bičevali, ismijali, pa potom razapeli, probili kopljem i pokopali. Međutim, radovali su se oni koji su voljeli svijet..., kada su na najsrमतniju smrt osudili onoga tko je za njih bio neugodan, pa samo i na pogled. Učenici su se raalostili zbog Gospodinove smrti, ali kada su saznali za njegovo uskrsnuće njihova se tuga pretvorila u radost; kada su potom vidjeli čudo uzašašća s još su većom radošću blagoslivljali Gospodina, kao što svjedoči evanđelist Luka (usp. Lk 24,53). No, te su Gospodinove riječi prikladne za svakoga vjernika koji, po suzama i patnjama ovoga svijeta, nastoje doći do vječnih radosti i koji s razlogom sada plaču i alosni su, jer još ne mogu vidjeti onoga koga ljube i jer, sve dok su u tijelu, znaju da su daleko od domovine i kraljevstva, premda su sigurni da će preko muka i borba doći do nagrade. Njihova će se alost

pretvoriti u radost kada će primiti - po završetku borbe ovoga ivota - naknadu vječnoga ivota kao što kae Psalam: "Oni koji siju u suzama, anju u pjesmi" (Homilije o Evandjelju, 2,13: Niz Patrističkih tekstova, XC, Rim 1990, str. 379-380).